

Nur hizmeti, karanlıkları dağıtıp ufukları aydınlatıyor

İnsanlığın ortak vicdanındaki ebed arayışına cevap veren Kur'anî mesaj ve müjdeler Risale-i Nur'da.

Manevî himaye

Peygamber Efendimiz (asm) ile, sonraki asırlarda manevî vârisleri olarak gönderilen müceddid, kutub ve âlimlerin, ümmetin mukadderatı ve gidişatıyla yakından alâkadar olduklarını, hattâ bu çerçevede bazı zevat ve hadiselerle özel olarak ilgilendiklerini biliyoruz.

Birinci Dünya Savaşı devam ederken her asrın temsilcilerinden teşekkül eden nuranî ve muhteşem meclisteki müzakerelerin anlatıldığı "Rüyada bir hitabe" buna bir örnek (Tarihçe, s. 205).

İmam-ı Geylânî, Mâruf-u Kerhî ve Hayatü'l-Harranî (ks) gibi, vefatlarından sonra da, ikinci hayat tabakasındaki Hz. Hızır'a benzer bir nevi hayata mazhar olan evliyaların tasarruflarının devam ediyor olması da (Barla Lâhikası, s. 536).

Gavs-ı Âzam olarak da anılan Hz. Geylânî'nin, sekiz yüz sene öncesinden çağımıza nüfuz eden nazarıyla Üstada gösterdiği çok özel alâka ve teveccühün ilginç bir örneğini birlikte okuyalım:

"Ben sekiz-dokuz yaşında iken, (...) 'Yâ Gavs-ı Geylânî' derdim. Elimden bir ceviz gibi ehemmiyetsiz birşey kaybolursa: 'Yâ Şeyh! Sana bir Fatıha, sen bu şeyimi buldur.' Acaiptir ve yemin ediyorum ki, bin defa böyle Hz. Şeyh, himmet ve duâsıyla imdadıma yetişmiş." (Lem'alar, s. 77)

Bu alâka ve teveccühün, Üstadı çocukluğundan son ânına kadar kucaklayacak manevî bir himaye anlamına da geldiğini, Hz. Gavs'ın Risale-i Nur'a işaret ettiği kasidesindeki şu ifadelerde görüyoruz:

"Yâ Said! Ahırzamanın fitnelerine yetişip düştüğün zaman, benim duâ ve himmetimi kendine vesile ve şefaathçi yap. İnşallah, senin herşeyinde ve her işinde uzun bir zamanda, yani tufuliyet (çocukluk) zamanından tâ ihtiyarlığın vaktinde

işkenceli esaretine kadar, (...) Allah'ın izniyle ve kuvvetiyle senin imdadına yetişeceğim." (s. 112)

Bu ifadelerle haber verilen manevî tasarruf ve himayenin Üstadın hayatında görülen çarpıcı örnekleri, Sekizinci Lem'a'da genişçe anlatılıyor.

Ve bu himaye Üstadla sınırlı değil. Nitekim o bahiste Gavs-ı Âzam'ın Hulûsi, Süleyman, Bekir, Sabri, Asım, Hüsrev, Refet gibi saff-ı evvel talebelere de işaret ettiğini yazıyor Üstad (s. 90 ve 96)

Dahası, aynı himaye, Nur hizmetini Üstaddan sonra devam ettirecek nesiller için de geçerli:

"Kendisi (Üstad) bu dünyadan gitse de, onun yerinde onun talebeleri ve âsârı (eserleri) o inayete ilâmâşaallah mazhar olmasına..." (s. 113)

Bu bağlamda bir başka müjde de şöyle:

"Kur'an'dan muktebes olan (alınan) Risale-i Nur etrafında toplanan, bütün kuvvetleriyle Kur'an'ın hizmetlerine çalışan hizbü'l-Kur'an'ın faaliyeti ve dalâlet ve zındıkaya manen galebe ettikleri bir zamana tevafuku ise, istikbalde tam galebelerine bir ima-i gaybîdir (gaybî bir işarettir)..." (s. 107)

***

En azından her on beş günde bir defa okumamız tavsiye edilen İhlâs Risalesi'nde, Hz. Ali'nin (ra) "o mu'cizevari kerametiyle" ve Hz. Gavs-ı Âzam'ın (ks) "o harika keramet-i gaybiyesiyle," ahirzamandaki Kur'an hizmetkârlarına, hizmetlerinin ruhunu ve özünü teşkil eden ihlâs sırrına binaen iltifat ettikleri, himayetkârane tesellî verip hizmetlerini manen alkışladıkları ifade edilerek şöyle deniliyor:

"Hiç şüphe etmeyiniz ki, bu teveccühleri ihlâsa binaen gelir. Eğer bilerek bu ihlâsı kırsanız, onların tokadını yersiniz." (Lem'alar, s. 166)

Maneviyat âleminin bu iki kutbu, ahirzamandaki talebelerine asırlar ötesinden verdikleri mesajlarda müşfik uyarılarda da bulunuyorlar.

Hz. Ali'nin (ra) bu gaybî mesajları da içeren eşsiz münâcâtı Celcelûtiye'de yaptığı tavsiyelerden birini Bediüzzaman "(O tarihe) yetişirsen, Mevlâ-yı Azîminden, o zamanın ve asrın fitne ve şerlerinden muhafazanı iste ve yalvar" ifadesiyle dikkatlerimize sunuyor. (Sikke-i Tasdik, s. 108)

Gavs-ı Âzam İmam-ı Geylânî'nin (ks) bununla örtüşüp onu tamamlayan mesajı da "Ahirzamanın fitnelere yetişip düştüğün zaman, benim duâ ve himmetimi kendine vesile ve şefaathçi yap" cümlesiyle ifade ediliyor. (a.g.e., s. 146)

Başta da vurguladığımız gibi, böyle bir zamanda Risale-i Nur'la Kur'an'a hizmette istihdam edilme nimet ve mazhariyetine erişenlerin, hep arkalarında hissettikleri İlâhî inayetin birer tezahürü olarak, asırlar ötesinden gelen bu manevî himaye ve mazhariyete liyakatlerinin en önemli ve öncelikli şartı, ihlâs sırrını yakalamak.

İhlâsın birinci şartı ise, yalnızca ve münhasıran Cenâb-ı Hakk'ın rızasını hedef yapmak; amel, ibadet ve hizmetlerde bundan başka hiçbir mülâhazaya mahal ve geçit vermemek. Bunu başarabilen ve birbiri ardı sıra gelecek çetin imtihanlarda koruyabilen, "mutlu son"a ulaşır...

Ama imtihanların kolay olmadığı bir vâkıa.

Hayatımız boyunca ince eleklerden geçirilip, "Altın mı, bakır mı?" sınavlarına tâbi tutulacağımızı bilerek ve bu sınavları kolaylaştıracak ölçülere sarılarak yola devam etmemiz gerekiyor.

Söylenildiği zamanda yaşanan dehşetli hadiselerle atıfla geçen yüzyıl için yapılan "helâket ve felâket asrı" nitelemesini (Tarihçe, s. 117) ahirzamanın tamamı için de geçerli bir ifade olarak yorumlamak ve kullanmak yanlış olmasa gerek.

Geçmiş ümmetlerin dehşetinden titreyip Allah'a sığındığı bu zamanın fitne ve şerlerinden korunabilmek, tahkikî iman temelinde çok sağlam bir istinadgâha dayanmayı gerektiriyor.

O istinadgâh ise, "Bu hasta ve gaddar ve bedbaht asrın belâ ve vebasından, zulüm ve zulmetinden en mücerreb (tesiri tecrübeyle sabit) bir kurtarıcı" olan Risale-i Nur'un "mizanları, muvazeneleri ve neşrettiği nur." (Kastamonu, s. 48)

Bu dehşetli zamanın en tehlikeli tuzaklarından biri olan "dünyayı dine ve ahirete tercih" hastalığına karşı ne yapılması gerektiğini ifade eden şu satırlar da aynı manaları terennüm ediyor:

"Bu acîb asrın bu acîb hastalığına ve dehşetli marazına karşı Kur'an-ı Mu'cizü'l-Beyanın tiryak-misal ilaçlarının nâşiri olan Risale-i Nur dayanabilir ve onun metîn, sarsılmaz, sebatkâr, hâlis, sâdik, fedakâr şakirtleri mukavemet edebilir.

"Öyle ise, herşeyden evvel onun dairesine girmeli; sadâkatle, tam metânet ve ciddî ihlâs ve tam itimad ile ona yapışmak lâzım ki, o acîb hastalığın tesirinden kurtulsun..." (a.g.e., 74)

Bu bahsi, Hz. Geylânî'nin müşfik mesajlarını nakleden Üstadın şu çağrısıyla tamamlayalım:

"Şu Üstadımız, bizi istikbalde (...) düşünüp bizimle meşgul olurken, biz o mazide mevcut ve nur perdeleri içinde Üstadımızı ve Üstadımızın üstadı ve cediti olan Fahrü'l-Âlemîn (asm) Efendimizin teveccühlerinden gaflet etmek, onlara istinad etmemek lâzım mıdır? Madem onlar bizi düşünüyorlar; biz de bütün kuvvet ve ruhumuzla onlara itimad edip ve emirlerine bilâkaydû şart itaat etmeliyiz." (Sikke-i Tasdik, s. 134)

Nurun zaferi

Allah'ın güzel isimlerinden biri de Nur. Kâinat bu ismin tecellileriyle aydınlanıyor. Hem maddeten, hem manen.

Dünya kurulalı beri, Nur isminin tecellisini de aksettiren Güneş'in pırıl pırıl ışıklarıyla aydınlanırken, bu ismin sahibi olan Zat-ı Zülcelal, insanların akıl ve kalblerini de elçileriyle gönderdiği ilâhî mesajlarla nurlandırıyor.

Bu mesajların taşıyıcısı olan peygamberlerin her biri birer manevî güneş gibi, kavimlerinin ufku aydınlattı. Son Peygamber ise tüm insanlığa hitap eden bir hidayet rehberi olarak 14 asrı aşkındır nurunu neşre devam ediyor.

Bu da, Peygamberimizin (asm) en büyük mucizesi olan Kur'an'la gerçekleşiyor. Ve zaman ihtiyarladıkça kendisi gençleşen bu sonsuz mu'cize, nazil olduğu günden bu tarafa milyarlarca insanın dünyasını da, ahiretini de aydınlatıyor.

Nur, Kur'an'da çok zikredilen esmâdan biri. Kur'an, "kâfirler istemese de," Allah'ın nurunu tamamlayacağını, altını çizerek vurguluyor.

Ancak, imtihan dünyası olan bu âlemde, bu nuru söndürmek için uğraşanlar da hiç eksik olmadı. Bu yöndeki gayretlerin zaman zaman "başarı"ya ulaşmış gibi görüldüğü ve o nurun üzerine perde çekildiği dönemler de oldu.

Ama böyle zamanlarda, yine Cenab-ı Hakkın tanzifiyle gönderilen ve hadiste "Peygamber vârisleri" olarak nitelenen mücedditler gelip, dinin hakikat ve asliyetini izhar, dine karıştırılmak istenen bâtil fikirleri iptal, dine vaki tecavüzleri red ve imha ve ilâhî ahkâmın üstünlüğünü ilân ettiler. Bunu, "ruh-u aslî"yi rencide etmeden, yeni izah tarzları ve zamanın anlayışına uygun yeni ikna usûlleriyle yaptılar.

Bu mücedditler silsilesinin en son halkası olan Bediüzzaman, "Kur'an'ın sönmez ve söndürülmez bir manevî güneş olduğunu bütün dünyaya göstereceğim ve ispat edeceğim" meydan okuyuşuyla hizmet meydanına atıldı.

"İslamiyet güneş gibidir, üflemeyle sönmez; gündüz gibidir, göz yummakla gece olmaz" diyerek bu seslenişini perçinledi ve Âkif'in "Doğrudan doğruya Kur'an'dan alıp ilhamı, asrın idrakine söyletmeliyiz İslâmı" beytiyle dile getirdiği hasrete cevap veren eserleri, Kur'an güneşini çağın idrakine yansıtan bir ayna oldu. Said Nursî, mücedditlik vazifesinde selefi olan Mevlânâ Halid ile talebelerinin bir asır önce yaptığı hizmeti anlatırken, İslâm âleminin parlak nuruna o zaman çekilmek istenen bulut perdesinin ve getirdiği karanlıkların, o hizmetler neticesinde dağıldığını ifade ediyor.

Ve bir sonraki asırda aynı misyonun Nur Talebeleri tarafından üstlenileceğini yazıyor. Öyle de oldu. Risale-i Nur hizmetleri geçen yüzyıldan bu yana karanlıkları dağıtarak ufukları aydınlattı ve aydınlatmaya devam ediyor.

Asıl müjde

Üstadın istikbale dair müjdelerinin en önemlisi, hiç şüphe yok ki, “hakikî istikbal” olarak nitelediği, “kabirden sonraki ebedî hayat” için Kur’an’dan gösterdiği mesajlar.

Dünyevî saadetlerin tamamı belli bir zaman dilimiyle sınırlı ve geçici. İnsanlık tarihine “saadet asrı” olarak geçen dönem bile kalıcı olamadı.

Rabbimizin “Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım” buyurduğu Peygamberimize (asm) bahşedilen ömrün müddeti, sıkıntı, meşakkat ve mahrumiyetler içinde geçen 63 seneden ibaret.

Çünkü âlemi Yaratan, öyle takdir etmiş.

Kur’an’da buyurulduğu gibi, “her canlı ölümü tadacak.” Hadiste vurgulanan “ölüm gerçeği,” bütün canlılar gibi bu fânî âlem için de geçerli.

Yirmi Dokuzuncu Söz’deki veciz ifadelerle:

“Nasıl ki insan küçük bir âlemdir, yıkılmaktan kurtulamaz; âlem dahi büyük bir insandır, o dahi ölümün pençesinden kurtulamaz; o da ölecek, sonra dirilecek veya yatıp, sonra subh-u haşirle (haşir sabahıyla) gözünü açacak” (Sözler, s. 863)

İşte Üstadın verdiği müjdelerin bir kısmı, burada anlatılan kıyamet öncesinde, şartlara bağlı olarak gerçekleşmesi öngörülen saadetle ilgili.

Ama bunların yanında, onun asıl vurgulayıp dikkatleri çektiği mutluluk kabir sonrasına dair.

Hız. Yusuf’un (as), büyük çile ve ıztıraplardan sonra Mısır’a sultan olup ailesiyle tekrar bir araya gelerek eriştiği saadet ortamında Allah’tan vefatını niyaz etmesinden Üstadın çıkardığı mesaj:

“İrşad ediyor ki: Kabrin arkası için çalışınız. Hakikî saadet ve lezzet ondadır.” (Mektubat, s. 477)

Ve bu mesajın evrensel bir yorumla, bütün insanlığı kapsayan bir çerçevede tahlil edildiği bahislerin başında, “Leyle-i Kadir’de ihtar edilen bir mesele-i mühimme” başlıklı bölüm geliyor. Orada, dünya savaşlarının, galibiyle mağlûbuyla insanlığın vicdan ve psikolojisinde yol açtığı derin travma, taraflara bakan farklı boyutlarıyla değerlendirilirken şunlara dikkat çekiliyor:

Savaşlardaki şiddetli zulüm, istibdat ve merhametsiz tahribat, mağlûpları dehşetli bir ümitsizliğe; galipleri, dehşetli vicdan azaplarıyla birlikte hakimiyetlerini muhafaza telâşına sürüklüyor.

Ansızın gelen kitlesel ölümler, dünya hayatının fânî, geçici olduğunu derinden hissettiriyor.

Ölüm gerçeği karşısında, ekonomik refah, yüksek gelir, zevku sefa gibi medeniyet fantezilerinin ne kadar aldattığı olduğu herkesçe anlaşılıyor.

Dalâlet yolundaki materyalist ve tabiatçı cereyanlar Kur’an’ın elmas kılıcıyla parçalanırken, gaflet ve dalâletin en boğucu, aldattığı, geniş perdesi olan dünya siyasetinin pek çirkin ve gaddar gerçek yüzü bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

Ve bütün bunlar, insanoğluna, mecazî sevgilisi olan dünya hayatının çirkin ve geçici olduğunu fark ve hissettirip, Yaraticının fitratına koyduğu beka ve ebedî hayat arayışını kuvvetlendiriyor. İnsanlık, bütün kuvvetiyle bekaya yöneliyor.

Bu yöneliş ve arayışa tatminkâr cevap verebilecek tek bir kaynak var: Hiçbir kitapta benzeri bulunmayan bir tarzda,

insanlık için sonsuz hayatı ve ebedî saadeti müjdeleyip, o müjdeyi şiddetli, kuvvetli ve tekrarlı binlerce âyetiyle, açıkça veya işaret yoluyla on binler defa dâvâ edip haber veren; sarsılmaz kat'î delillerle ve şüphe getirmeyen hadsiz hüccetlerle sonsuz hayatı müjdeleyip ebedî saadeti ders veren Kur'an-ı Hakîm...

"Ruy-ı zeminin (yeryüzünün) geniş kıt'aları ve büyük hükümetleri, Kur'an'ı arayacak ve hakikatlerini anladıktan sonra bütün ruhucanlarıyla sarılacaklar. Çünkü bu hakikat noktasında kat'iyen Kur'an'ın misli yok ve olamaz ve hiçbir şey bu mu'cize-i ekberin yerini tutamaz." (Sözler, s. 253)

İşte akli, kalbi, ruhu ve hissiyatı tam tenvir edecek ve ilâçlarını verecek bir tarzda Kur'an hazinesinin dellâllığını yapan Risale-i Nur, 10. ve 29. Söz'ler başta olmak üzere, haşır gerçeğini izah ve ispat eden bahisleriyle, mukaddes kitabımızdaki müjdeleri insanlığa ulaştıran bir tefsir.

İnsanlığın ortak vicdanındaki ebed arayışına cevap veren Kur'anî mesaj ve müjdeler bu eserde.